

Людина спричинює лихі часи. Ісус творить нові добрі часи

Христос вчора й сьогодні, початок і кінець, Альфа і Омега (Од 1,8; 21,6; 22,13)

Св. Августин, в одній зі своїх проповідей до народу, який скаржився на трудні тодішні часи, каже: "Часи - це ми! Ми творимо часи!" Він старався доказати, що нема лихих часів, тільки люди можуть бути лихі й вони роблять, щоб часи були лихі або добрі.

Людина є паном світа, який у собі добрий і тільки вона його зберігає добрим або робить недобрим. Покликана Творцем, щоб провадити земськими створіннями, вона його творить, перетворює і над ним володіє, вона спроможна його покласти на службу добра або зла. Тому, якщо у світі є зло, то знак, що його хтось там посіяв, бо зло само зі себе не родиться; коли є ненависть, то хтось насаджує її у світі; коли криза, то хтось її спричинює.

Тому понад 2000 років, з приходом Божого Слова на землю, з

Редакційне

Його ділом відкуплення страстю, смертю і воскресінням, повстало на світі християнство на те, щоб кинути нове світло на всі справи тих лихих часів, що їх людина спричинила своїм непослухом. Часом не провадить якась невидима сила, незнаний механізм, але ним провадить людина. А людина в останніх часах, вже від понад 2000 років, є під проводом Ісуса Христа, Царя всіх віків, який своїм воскресінням показав, що він початок і кінець що він вічний, Альфа й Омега.

“Христос вчора, сьогодні, початок і кінець. Альфа й Омега”. Він віддав своє життя за життя світу, він воскрес і показав, що він є володар всіх часів.

Християнин покликаний, щоб нести у світ світло воскреслого Христа. Не може він страхатися, що часи будуть лихі. А якщо вони являються лихі, то через людину лихо бере верх. Християнство, яке зродилося з днем воскресіння Христа покликане до того, щоб з Христом не дозволити, щоб часи були лихі. Коли люди будуть добрі, тоді й часи будуть добрими.

Христос показав своїм воскресінням, що він вчора й сьогодні, початок і кінець, Альфа і Омега.

До нього належать часи й вічність. Слава й влада на віки віків! Амінь.

O homem faz maus tempos. Cristo traz renovação dos tempos

“Cristo ontem e hoje, Princípio e Fim, Alfa e Ômega” (Ap 1,8; 21,6; 22,13)

S. Agostinho, em um de seus sermões tenta provar ao povo que reclamava dos maus tempos, que não existem tempos maus: *«O tempo somos nós! Nós é que fazemos os tempos!»* O homem, sendo dono das criaturas, faz o tempo ficar claro ou escuro, bom ou mau, propício ou adverso. É como a água, em si insípida, mas se transforma em doce ou amarga conforme a vontade de quem a manipula.

O homem foi criado para dominar o mundo e é ele que o faz ser bom ou mau. Foi chamado para tomar conta das criaturas, ele injeta nelas a sua força, não é escravo mas dono das criaturas. Ele as cria, transforma e domina. Se no mundo existe o mal, alguém o semeou, porque o mal não nasce por si; se existe o ódio, é sinal que há gente que odeia; se existem crises, alguém é a causa.

O cristianismo veio projetar nova luz sobre o problema. Os tempos não são regidos pelo mecanismo dos acontecimentos apenas, mas estão sob o domínio do Cristo Jesus, Rei dos séculos que pela sua obra da salvação, pela paixão, morte e ressurreição provou que pode transformar para o bem qualquer mal. Ele transformou em graça o pecado, oferecendo perdão, transformou em vida a própria morte.

«Cristo ontem e hoje, Princípio e Fim, Alfa e Omega».

Com Cristo, o cristão é o portador da força vitoriosa de Cristo. Isto não significa que esteja isento de sofrer, mas, sim que o próprio sofrimento traz em si o seu antídoto, pois foi transformado pelo Cristo em penhor de glória eterna. O cristão jamais pode capitular diante das dificuldades.

Sede bons, e os tempos serão bons!

«Cristo ontem e hoje, Princípio e Fim, Alfa e Ômega. A ele o tempo e a eternidade, a glória e o poder pelos séculos dos séculos sem fim! Amém».

Намірення за Євангелізацію

на квітень - 2017

За молодь, щоб вони вміли дати великодушну відповідь для свого покликання, беручи також серйозно під увагу пожертвування свого життя для Господа в священничому і посвяченому житті.

Покликання це є поклик, тобто почути щедрий заклик Отця Який нас запрошує наслідувати певний стан життя. Бог кличе кожного з нас, щоб послужити один одному, і працювати на будівництві Його Царства. Покликання є від Бога, це не є приватна власність когось. Але коли розмова іде про це питання, особливо з молодими людьми, зазвичай є почути можна таких речей, як наприклад: “я не знаю чим я буду”, “я у сумніві, думаю одружитися, іти в монастир, або до семінарії”. Іноді це є важко пізнати, тому молитва є вирішальним фактором щоб вільно, щиро, і щедро зробити будь яке правильне рішення, бо покликання є від Бога. Одного разу О. Йона Абіб, сказав так: “Ваше покликання там, де ви можете любити більше”. Тому, якщо молода людина, відчуває себе закоханою, і бажає злучитися з кимось і створити одність наче би вони були двоє у одному, і таким чином мати свою родину, то вона іде в правильною дорогою, а якщо відчуває себе запрошеною дати вільну і великодушну відповідь, щоб служити Христові, Його Церкві, помагати людям і будувати більш справедливе суспільство через чернече або священниче життя, ідучи там де є найбільша потреба спомагати ближнім, відмовившись мати свою власну сім'ю, - також відповідає на любов Батька Бога яка проявляється своїм дітям, які потребують окремої помочі, це є також окреме Боже покликання. Ми повинні зрозуміти, що будь яке покликання, яке походить від Бога, не применшує іншого, і відповідь на нього з любов'ю також є божественним. Таке сталося з Авраамом в Старому Завіті, коли Бог його покликав такими словами: “Вийди зі землі твоєї, з твоєї рідні, з дому батька твого, в край який я тобі покажу. А я введу з тебе великий народ і поблагословлю тебе та й зроблю великим твоє ім'я, а ти станеш благословенням...Тобою будуть благословенні всі народи землі” (Буття 12, 1-3). Він пішов “як Господь сказав

Намірєння за Євангелізацію

на квітень - 2017

йому". І все сталося як Бог сказав. Дорогі читачі, ось конкретний приклад щедрости і любови в покликанні. Авраам не вимагав надзвичайних знаків, послухав і пішов назустріч Господу.

Таким чином, намір Святішого Отця за цей місяць закликає нас звернути увагу на молодих людей, щоб вони розрізняли шляхи, які Господь їм вказує, чи до подружнього, чи особливим способом, до чернечого і священничого стану. Якщо знаємо, що когось хоче Бог приєднати до цього способу життя, ми повинні дати підтримку, молитися, допомагати. Ніхто не народжується священиком або ченцем. Ми ніколи не повинні йти проти покликання когось, це може привести до розчарування, ненависти, нещастя. Найчастіше буває, що така людина не буде чутися щасливою і часто вибирає дорогу, яка не відповідає Божим плянам. Молімося, щоб всі, головню молоді, правдиво відповіли на пропонування Бога. Молячись в тому намірі цього місяця, покладаємо наше довіря на Марію, яка є матір'ю всіх покликань, щоб вона заступалася перед Господом за молодих, щоб вони могли все вибрати те, що відповідає Божій любові. Амінь!

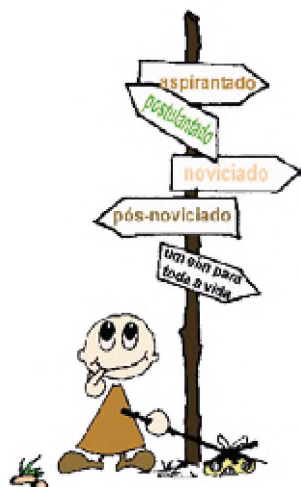
Д. Стефан Вонсік, ЧСВВ

Intenção pela Evangelização

para abril - 2017

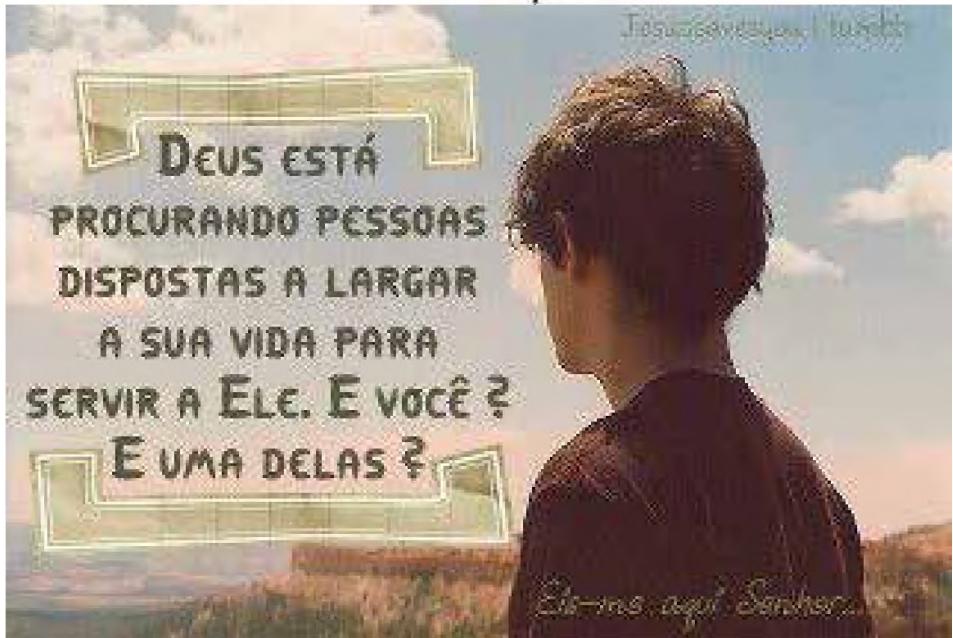
Pelos jovens, para que saibam responder com generosidade à própria vocação, considerando seriamente também a possibilidade de se consagrarem ao Senhor no sacerdócio ou na vida consagrada.

Vocação é chamado, é ouvir o apelo generoso que Deus nos faz para seguir um determinado estado de vida. Deus chama cada um de nós, para servir ao outro, trabalhar na construção do Seu reino. Vocação vem de Deus, não é propriedade particular. Mas quando se fala deste assunto, principalmente com os jovens, o que geralmente se ouve é: “não sei o que vou ser”, “estou na dúvida”, “penso em ir ao convento, ao seminário”... Decidir às vezes é difícil. Por isso a oração é um fator decisivo para se tomar uma decisão, livre, sincera e generosa, segundo os planos de Deus. Certa vez o Monsenhor Jonas Abib disse o seguinte a respeito desse assunto: “A tua vocação está lá onde se pode amar mais”. Por isso se o jovem se sente apaixonado, atraído para amar alguém, se doar para uma única pessoa como se fosse a única no mundo, e assim constituir uma família, está no caminho certo, porém se sente impelido a dar uma resposta livre e generosa para servir ao Reino de Deus, à Igreja, e construir uma sociedade mais justa, indo onde há maior necessidade de ajudar os ignorantes no conhecimento de Deus, - renunciando assim ter sua própria família, está também correspondendo um ato de amor, amor do Pai que se manifesta aos seus filhos, que necessitam de ajuda especial, - isto também é vocação e vocação especial. Devemos entender que uma vocação não menospreza a outra. Se ela vem de Deus, e corresponde ao amor é divina. Assim aconteceu com Abraão no Antigo Testamento, quando o próprio Deus o chamou dizendo: “Deixa tua terra tua, tua família e a casa de teu pai e vai para a terra que eu te mostrar. Farei de ti uma grande nação; eu te abençoarei e exaltarei o teu nome, e tu serás uma fonte de bênçãos...Todas as nações da terra serão benditas em

Intenção pela Evangelização

para abril - 2017

ti”(Gn 12, 1- 3). E ele partiu “como o Senhor lhe havia dito”. Estimados leitores, aqui está um exemplo concreto de generosidade e fidelidade à vocação. Abraão não exigiu sinais divinos, obedeceu sem hesitar e foi ao encontro do Senhor.

Desse modo a intenção do Santo Padre para este mês, nos convida a concentrar nos jovens, para que eles saibam discernir os caminhos que o Senhor aponta para cada um, de modo especial para a vida religiosa e sacerdotal e, se porventura conhecermos alguém que queira ingressar neste caminho, apoiemos, rezemos, ajudemos. Ninguém nasce padre ou religioso, religiosa> Lembremos que nunca devemos ir contra a vocação de alguém, isso pode resultar em frustração, ódio, infelicidade, e até mesmo tomada de caminhos que não correspondem ao plano de Deus. Devemos rezar para que cada um responda com sinceridade aquilo que Deus propõe, e vivam santamente o modo de vida escolhida. Ao rezarmos na intenção deste mês, depositemos a nossa confiança em Maria Santíssima, ela que é mãe de todas as vocações, para que interceda pelos jovens, fazendo para que escolham aquilo que corresponde ao amor e doação de Deus. Amém!

Diác. Estefano Wonsik, OSBM

Апостольство Молитви

Апостольства Молитви й Солідарність

Один з важливих обов'язків членів апостольства Молитви й всього кружка це солідарність з потребуєчими. Апостольство Молитви збирається на молитву, на познайомлення з місячним наміренням, на обговорення різних справ самого кружка як і всієї спільноти, каплиці чи парафії до якої кружок належить планування праці при різних нагодах і т. п.

Але це не все. Куржок як такий і поодинокі члени повинні практикувати солідарність з тими, які потребують підтримки в різних галузях життя, духовної, підтримки в недузі, в різних труднощах, що їх різні люди переживають у своєму житті, а навіть коли можливо, економічної підтримки для убогих і таких, які такої помочі потребують. Апостольство Молитви це одна родина й тому одні про одних повинні дбати, старатися бути милосердним самарянином для хворих і терплячих, для плачущих і всіх тих, що знаходяться в будь-яких труднощах і проблемах.

Похвально є на місячних зборах обговорити спільно про родини або особи, які переживають труднощі й обговорити яку би можна їм нападати поміч. Та поміч може полягати у відвідинах до потребуєчих групи або кількох осіб з кружка, щоб подати моральну підтримку й молитву, як наприклад після смерті любов особи в родині, після якоїсь катастрофи, хірургії, а навіть після того як хтось з тої родини вчинив якийсь злочин і попав під кару суду. Дуже часто в таких випадках родину засудженого відокремлюють нею погорджують. Але це неправильно робити. Злочин одного члена не робить цілої родини гідною погорди, а протинно, дає нагоду, щоб Апостольство Молитви показалося солідарним і принесло розраду засмученим батькам або дітям. Взагалі, є різні потреби в різних родинах і тут апостольство Молитви повинно мати щире, добре, милосердне й співчутливе серце, щоб не залишати нікого з потребуєчих в ізоляції і погорді спільнотою. І на цьому полі апостольство Молитви має багато праці й багато нагод показати, що це товариство Христового Серця і що воно не тільки дбає про справи коли все йде добре, але що воно несе розраду, поміч і потіху для всіх хто потребує. Всі терплячі й погорджені та упокорені повинні знаходити в членах апостольства Молитви й в цілій групі підтримку, розраду, піднесення на дусі й заохоту до того, щоб не упадати на дусі, а продовжувати своє життя з піднесеною головою і у вірності для своїх родинних, особистих і спільних обов'язків. Тут не йдеться тільки про те, щоб члени кружка спомагали, були солідарні одні з одними, але йдеться про те, щоб бути солідарними з усіма, з членами й нечленами, добрими й може й недобрими. Солідарність і любов повинна розстелюватися до всіх де можливо й де є потреба.

О. Т. Залуцький, ЧСВВ

Apostolado da Oração

Apostolado da Oração e Solidariedade

Um dos deveres importantes dos membros do Apostolado da Oração, seja de todo o grupo ou de seus membros em separado, é a solidariedade com os necessitados. O Apostolado da Oração reúne-se mensalmente para oração, para tomar conhecimento e discutir sobre as intenções do mês, para tratar de diversos assuntos da vida do grupo e da comunidade, seja da capela ou da paróquia à qual o grupo pertence, para planejamento dos trabalhos do grupo na comunidade, etc. Mas isso não é tudo. O grupo como tal e os membros em separado devem praticar a solidariedade com os necessitados em diversos setores de suas vidas, como oferecer uma ajuda espiritual, visitar os doentes, ajudar as famílias e as pessoas em diversas dificuldades de sua vida familiar ou profissional, e até, se possível e necessário, dar uma ajuda financeira para os pobres e aos que enfrentam problemas financeiros. O Apostolado da Oração é uma família onde todos devem ser solidários com os outros, com as famílias ou pessoas. É a missão do samaritano para com os doentes, injustiçados, perseguidos, etc.

É louvável durante a reunião mensal conversar em comum sobre pessoas e famílias que têm necessidade de alguma espécie de ajuda e definir maneiras como se poderia dar-lhes essa ajuda, que pode ser numa visita de uma ou mais pessoas do grupo, apóio moral e oração, como, por exemplo, depois da morte de um ente querido, depois de um acidente, cirurgia, como também é importante dar apóio também para as famílias cujos membros talvez enfrentam dificuldades com justiça. Seguidamente, em tais casos, a família do culpado fica isolada e sente-se abandonada ou até humilhada por todos. O Apostolado nunca deve discriminar as pessoas ou famílias. Crime de um membro da família não quer dizer que toda a família é culpada e esta não deve ser humilhada, isolada e até odiada, pelo contrário, aqui há uma bela ocasião para visitar a família, dar apóio moral e mostrar que somos uma família e temos respeito para com todos. Tais visitas podem trazer muito bem para essas famílias e aproximá-las mais a Deus e à religião. Nesses casos, o Apostolado da Oração tem um vasto campo de trabalho e deve ter um coração misericordioso e amigo e, não deixar ninguém no isolamento ou na humilhação. O Apostolado deve dar provas que surgiu e que apoiado na devoção ao Sagrado coração de Jesus que é amor e quer que todos seus membros pratiquem amor e solidariedade. Todos que sofrem e muitas vezes são humilhados ou isolados devem encontrar no grupo e nos membros do Apostolado amigos e irmãos-irmãs. Isso lhes ajudará a não se afastar de Deus e seguir o caminho do bem, sabendo que fazem parte de uma comunidade solidária.

Lembra-se que não se trata de praticar a solidariedade somente entre os membros do grupo, mas entre todos, sejam eles membros ou não, sejam bons ou nem tanto bons. A solidariedade do Apostolado da Oração é o amor que Jesus demonstra através dos membros do apostolado para com todos, justos e pecadores.

P. Tarcísio Zaluski, OSBM

Movimento Eucarístico Jovem

A Pedra Preciosa - Escondida na Roupa

Um sábio que preparava seus alunos para uma vida digna, dizia que eles devem aproveitar das riquezas que possuem. Mas os alunos reclamaram dizendo que nenhum deles possui riqueza, são pobres. Então o sábio narrou a história da "Gema Preciosa Escondida na Roupa":

Uma pessoa visitou um de seus amigos de infância. Foi recebido, na casa do amigo que lhe prometeu dar o que precisava na vida e com muita alegria e logo ofereceu-lhe várias garrafas de vinho. O visitante bebeu e ficou embriagado e caiu adormecido.

O amigo visitado tinha que sair para um urgente negócio oficial. Porém, antes de sair, quis acordar o visitante, mas em vão. Este não se deixava acordar, dormia profundamente. Então o amigo costurou uma preciosa gema nas dobras das roupas de seu necessitado amigo. Contudo, como o homem estava pesadamente adormecido, não tinha idéia de que havia ganho a pedra preciosa. Quando despertou, recomeçou a sua longa jornada, saindo da casa do amigo sem se despedir, pois este ainda não havia retornado de seus negócios.

Continuou pobre, trabalhou duramente por seu alimento e roupa, porque não sabia a respeito da joia, e porque estava sempre pressionado pela sua subsistência. Um dia aconteceu de o homem encontrar-se novamente com o velho amigo, que ficou surpreso com a sua pobreza. O amigo, suspirando, disse para o homem pobre:

- Por que se tornou tão pobre ? Certa vez, quando você me visitou, costurei a mais preciosa de todas as minhas gemas nas dobras do teu casaco, de modo que você pudesse viver uma vida confortável. Ainda deve tê-la. E mesmo assim tem levado essa vida miserável. Deve usar essa pedra preciosa para comprar o que necessitar. Então, pode ter tudo o que quiser.

Surpreso com as palavras do amigo, o homem apalpou o casaco. Tal como o amigo havia dito, a gema apareceu. Embora estivesse envergonhado pela sua própria ignorância, ficou também muito contente ao encontrar essa valiosa joia.

Movimento Eucarístico Jovem

Após o relato dessa parábola, o sábio comparou Deus ao amigo que deu a preciosa gema:

- Deus, desde quando começamos a existir, fez-nos aspirar à suprema sabedoria. Entretanto, tal como a pessoa que visitou o seu amigo embebedou-se e caiu adormecido, esquecemo-nos da verdadeira intenção Deus e nos embebedamos com coisas passageiras, e esquecemos de descobrir que riquezas depositadas por Deus na nossa vida. Muitas vezes muito tarde acordamos e descobrimos o tesouro depositado por Deus nas nossas vidas. Durante a vida estávamos satisfeitos com o vinho. Isto é com o que nos embriaga instantaneamente e apesar de Deus querer nos acordar e falar dos tesouros que nos deu, não os acordamos, ficamos satisfeitos com a embriaguês.

A parábola diz que o amigo costurou uma inestimável gema dentro da roupa do homem. Isto indica que Deus plantou a semente da iluminação dentro das pessoas, desde o o início de suas vidas. No entanto, eles abandonaram a sua fé e não sabem ver as jóias que possuem, contentando-se em viver uma vida de pobres e abandonados, sem um ideal e sem aproveitar as belezas da vida..

Como o homem que vagou por toda terra sofrendo de contínua pobreza, muitos vivem uma vida superficial. E tal como o homem ao qual foi doada pelo seu amigo a gema, eles não são capazes de compreender que Deus, há muito, tinha plantado a inestimável gema dentro de suas roupas. A inestimável gema indica claramente todos os dons que recebemos do criador.

A inestimável gema é a nossa vida com tudo que ela tem com todas as riquezas, que podem ser procuradas e encontradas no âmago da vida, do coração e da mente de todos os seres humanos e em todos os fenômenos, seres e coisas do Universo.

Os que não conseguem ver e compreender que possuem essa jóia infinitamente preciosa nas profundezas de seu ser, e que podem viver uma vida digna, são como o homem que se embebedou até a inconsciência e, então, vagou sem maiores objetivos e sentido de vida que não fosse a simples e mera sobrevivência física.

Para dialogar na reunião:

1. Dê o teu comentário da foto acima,
2. Dê exemplo de alguns dons que recebemos do Criador,
3. Para que servem os dons de Deus na nossa vida?
4. Que dons temos recebido de Deus que muitas vezes ficam desconhecidos dos homens?

Os doze pratos

Um príncipe chinês, orgulhava-se de sua coleção de porcelana, de tão rara quanto antiga procedência, constituída por doze pratos assinalados por grande beleza artística e decorativa. O valor da coleção chegava a milhões.

Certo dia, o seu zelador, em momento infeliz, deixou que se quebrasse uma das peças. Tomando conhecimento do desastre e possuído pela fúria, o príncipe condenou à morte o dedicado servidor, que fora vítima de uma circunstância fortuita. Grande injustiça que deu mais valor a um prato do que a uma pessoa humana.

A notícia tomou conta do Império, e, às vésperas da execução do desafortunado servidor, apresentou-se um sábio bastante idoso, que se comprometeu a devolver à ordem a coleção, se o servo fosse perdoado. Disse que seria capaz de tornar todos os doze pratos iguais.

Emocionado, o príncipe aceitou a oferta do venerando ancião. Este solicitou que fossem colocados todos os pratos restantes sobre uma toalha de linho, bordada cuidadosamente, e os pedaços da preciosa porcelana quebrada fossem espalhados em volta do móvel.

Atendido na sua solicitação, o sábio acercou-se da mesa e, num gesto inesperado, puxou a toalha com as porcelanas preciosas, atirando-as brusca-

CONGREGAÇÃO MARIANA

mente sobre o piso de mármore e arrebetando-as todas. Tudo virou em cacos. Ante o estupor que tomou conta do soberano e de sua corte, muito sereno, ele disse:

-- Aí estão, senhor, todos iguais conforme prometi. Agora podeis mandar matar-me. Desde que essas porcelanas valham mais do que as vidas, e considerando-se que sou idoso e já vivi além do que deveria, sacrifico-me em benefício dos que irão morrer no futuro, quando cada uma dessas peças for quebrada porque amanhã ou depois de amanhã, todos estes pratos serão quebrados, pois são mateirais. Assim, com a minha existência, pretendo salvar doze vidas, já que elas, diante desses objetos nada valem.

Passado o choque, o príncipe, comovido, libertou o velho e o servo, compreendendo que nada há mais precioso do que a vida em si mesma. (Joanna de Angelis)

A vida humana não é um valor. É o fundamento dos valores!

Tanto se fala na vida e de vida! Não somos capazes de definir vida, mas somos capazes de reconhecer um ser com vida, um ser vivo. E que valor tem? Sem vida não há lugar para justiça, amor, solidariedade, compaixão, beleza, bondade, caridade, etc. Todos, para existirem, não é no vácuo que existem mas no concreto de homens vivos. Só entre vivos se partilham valores. Sem vida, não há valores. Por isso disse o grande pensador e filósofo Jacques Maritain: "A vida humana não é um valor. É o fundamento de todos os valores". E é isto que é preciso proclamar sem descanso!

Toda a vida é um mistério complexo. Segundo a Bíblia, Deus é santo e sagrado, enquanto o reino do criado pode ser sagrado ou santo apenas criado! Santo por participação na vida de Deus. A vida humana é a imagem de seu Criador, foi criada por Deus e é chamada a participar na vida divina. "Deus, o Criador, confiou a administração de toda a criação ao homem. Entre todas essas coisas, a pessoa humana, feita à imagem e semelhança de Deus, supera todas criaturas da terra vivas ou não vivas. Nenhum homem, em qualquer circunstância, pode, portanto, arbitrariamente, segundo a própria vontade, dispor de sua própria existência ou da existência de outro. Ela foi dada por Deus e só Ele tem o direito de dispor dela. Este é o Quinto Mandamento.

Questões para dialogo na reunião

1. O que voce entende por um valor?
2. Dê alguns exemplos da valores
3. Por que a vida humana é fundamento de todos valores?
4. Quando se valoriza algo mais que a vida humana?

Santo do Mês

S. Marcos apost. e evangelista: 25 de abril

O evangelho de são Marcos é o mais curto se comparado aos demais, mas traz uma visão toda especial, de quem conviveu e acompanhou a paixão de Jesus quando era ainda criança.

Ele pregou quando seus apóstolos se espalhavam pelo mundo, transmitindo para o papel, principalmente, as pregações de são Pedro, embora tenha sido também assistente de são Paulo e são Barnabé, de quem era sobrinho.

Marcos, ou João Marcos, era judeu, da tribo de Levi, filho de Maria de Jerusalém, e, segundo os historiadores, teria sido batizado pelo próprio são Pedro, fazendo parte de uma das primeiras famílias cristãs de Jerusalém. Ainda menino, viu sua casa tornar-se um ponto de encontro e reunião dos apóstolos e cristãos primitivos. Foi na sua casa, aliás, que Cristo celebrou a última ceia, quando instituiu a eucaristia, e foi nela, também, que os apóstolos receberam a visita do Espírito Santo, após a ressurreição.

Mais tarde, Marcos acompanhou são Pedro a Roma, quando o jovem começou, então, a preparar o segundo Evangelho.

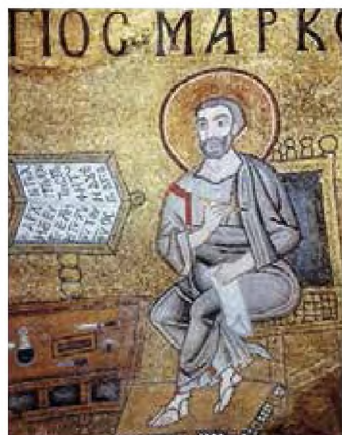
Nessa piedosa cidade, prestou serviço também a são Paulo, em sua primeira prisão. Tanto que, quando foi preso pela segunda vez, Paulo escreveu a Timóteo e pediu que este trouxesse seu colaborador, no caso, Marcos, a Roma, para ajudá-lo no apostolado.

Ele escreveu o Evangelho a pedido dos fiéis romanos e segundo os ensinamentos que possuía de são Pedro, em pessoa, o qual, além de aprová-lo, ordenou sua leitura nas igrejas.

Seu relato começa pela missão de João Batista, cuja "voz clama no deserto". Daí ser representado com um leão aos seus pés, porque o leão, um dos animais símbolos da visão do profeta Ezequiel, faz estremecer o deserto com seus rugidos.

Levando seu Evangelho, partiu para sua missão apostólica. Diz a tradição que são Marcos, depois da morte de são Pedro e são Paulo, ainda viajou para pregar no Chipre, na Ásia Menor e no Egito, especialmente na Alexandria, onde fundou uma das igrejas que mais floresceram.

Ainda segundo a tradição, ele foi martirizado no dia da Páscoa, enquanto celebrava o santo sacrifício da missa. Mais tarde, as suas relíquias foram trasladadas pelos mercadores italianos para Veneza, cidade que é sua guardiã e que tomou são Marcos como padroeiro desde o ano 828.

Покровитель на Місяць

Св. ап. і євангеліст Марко – 25 квітня

Святий апостол і євангеліст Марко, званий також Іван-Марко (Дії 12, 12), апостол від 70-ти, племінник апостола Варнави (пам'ять 24 червня), народився в Єрусалимі. Будинок його матері Марії примикав до Гетсиманського саду. Як говорить церковне передання, в ніч хресних страждань Христа він слідував за Ним, загорнувшись у плащ, і втік від воїнів, які його схопили (Мк. 14. 51 - 52). Після Вознесіння Господнього будинок матері святого Марка став місцем молитовних зборів християн і притулком для деяких з апостолів (Дії 12, 12).

Святий Марко був найближчим сподвижником апостолів Петра і Павла (загальна пам'ять 12 липня) і Варнави. Разом з апостолами Павлом і Варнавою святий Марко був в Селевкії, звідти відправився на острів Кіпр і пройшов його весь зі сходу на захід. У місті Пафі святий Марко був свідком того, як апостол Павло уразив сліпоту волхва Єліму (Дії 13, 6 - 12).

Після праць з апостолом Павлом святий Марко повернувся до Єрусалиму, а потім разом з апостолом Петром побував в Римі, звідки по його велінню відправився до Єгипту, де заснував Церкву.

Під час другої благовісницької подорожі апостола Павла святий Марко зустрівся з ним в Антіохії. Звідти він відправився на проповідь з апостолом Варнавою на Кіпр, а потім знову пішов до Єгипту, де разом з апостолом Петром заснував багато Церков, у тому числі у Вавилоні. З цього міста апостол Петро направив послання малоазійським християнам, в якому з любов'ю відгукувався про святого Марка, свого духовного сина (1 Пет. 5, 13).

Коли апостол Павло знаходився в кайданах у Римі, апостол Марко був в Ефесі, де катедру займав святитель Тимофій (пам'ять 17 січня). Разом з ним апостол Марко прибув до Риму. Там він і написав святе Євангеліє (близько 62 - 63).

З Риму святий Марко знову віддалився до Єгипту і в Олександрії поклав початок християнському училищу, з якого згодом вийшли такі знамениті отці та вчителі Церкви, як Климент Олександрійський, святитель Діонісій (18 жовтня), святитель Григорій Чудотворець (пам'ять 18 листопада) та інші. Вболіваючи влаштуванням церковного Богослужіння, святий апостол Марко склав чин Літургії для Олександрійських християн.

Покровитель на Місяць

Потім святий Марко з проповіддю Євангелія відвідав внутрішні області Африки, був в Лівії, Нектополі.

Під час цих подорожей святий Марко отримав наказ від Духа Святого знову йти до Александрії для проповіді і протидії язичникам. Там він оселився в будинку шевця Ананії, якому зцілив хвору руку. Швець з радістю прийняв святого апостола, з вірою слухав його оповіданням про Христа і прийняв Хрищення. Слідом за Ананією хрестилися багато жителів тієї частини міста, де він жив. Це порушило ненависть язичників, і вони збиралися убити святого Марка. Дізнавшись про це, святий апостол поставив Ананію єпископом, а трьох християн: Малка, Савіна та Кердина - пресвітерами.

Язичники напали на святого Марка, коли апостол здійснював Богослужіння. Його побили, волочили по вулицях міста і кинули до в'язниці. Там святий Марко удостоївся видіння Господа Ісуса Христа, Який зміцнив його перед стражданнями. На наступний день розлючений натовп знову для глузу волочив святого апостола по вулицях міста, але по дорозі святий Марко помер зі словами: "У руки Твої, Господи, віддаю дух мій".

Язичники хотіли спалити тіло святого апостола. Але коли розвели багаття, все померкло, пролунав грім і стався землетрус. Язичники в острасі розбіглися, а християни взяли тіло святого апостола і поховали його в кам'яній гробниці. Це було 17 квітня 63 року. Пам'ять його Церква святкує 8 травня.

У 310 році над мощами святого апостола Марка була побудована церква. У 820 році, коли в Єгипті встановилася влада арабів-магометан і християнську Церкву тіснили іновірці, мощі святого перенесли до Венеції і встановили в храмі його імені.

У стародавній іконографічній традиції, яка засвоїла святим євангелистам символи, запозичені з видіння святого Івана Богослова (Об. 4, 7), святий євангелист Марко зображається з левом - в ознаменування могутності і царської гідності Христа (Об'явл. 5, 5). Святий Марко писав своє Євангеліє для християн з язичників, тому він зупиняється переважно на словах і справах Спасителя, в яких особливо проявляється Його Божественна всемогутність. Багато особливостей його розповіді можна пояснити близькістю його до апостола Петра. Всі стародавні письменники свідчать, що Євангеліє від Марка є коротким записом проповіді та розповідей першOVERХОВНОГО апостола. Однією з центральних Богословських тем в Євангелії святого Марка є тема сили Божої, що здійснюється в немочі людської, бо Господь робить можливим те, що у людей неможливо. При дії Христа (Мк. 16, 20) і Духа Святого (13, 11) учні його йдуть по всьому світу і проповідують Євангеліє всьому створінню (13, 10, 16, 15).

СВЯТИЙ ЙОСАФАТ МУЧЕНИК МИТРОПОЛИТ ЙОСИФ В. РУТСЬКИЙ

Святий Йосафат Кунцевич і єпископ митрополит Йосиф Велямин Рутський є відновителями василіянського монашого життя на словянських землях і вони є властивими фундаторами Чину Святого Василія Великого, який також є знаний як “Василіянський Чин Святого Йосафата”.

Йосафат, в святому Хрищенні Іван, народився в місті Володимир Волинський, на північному сході України, за тих часів приналежної до Польсько-Литовського Царства. Від дитинства Іван отримав глибоке християнське виховання, яке йому

подала головно його мати Маріна. Його батько Гавриїл, займався торгівлею зерна.

Йосафат пригадував в своєму житті одну подію, яка сильно вплинула на його життя. Одного разу, ще малим, був з мамою в одній церкві в місті, вдивляючися на розп'яття Ісуса, запитався мами хто це той розп'ятий на хресті. Слухаючи пояснень мами, відчув, що вонгняна іскра вийшла з боку Христа й увійшла в його серце. В тій хвилині він відчув щось надзвичайне в своєму серці, сильну любов до Ісуса розп'ятого й велике бажання посвятити своє життя для Нього.

Коли мав около 14 літ життя, батьки вислали Івана до міста Вільнюсь, столиці Литви, щоб навчався торговельного звання. Але Іван почав відчувати в собі покликання до іншої “професії”. Все більше відчував у серці якийсь неспокій і певність, що Бог його кличе до інакшого способу життя. Водночас його дуже журила ситуація Церкви, поділеної між католиками й православними. Іван почав учащати до церкви Пресвятої Трійці, яку обслуговували ченці василіяни монастиря Пресвятої Трійці, які дотримувалися духовості Святого Василія. Скоро Іван став лідером в церкві: був співаком, читачем, захристиянином, провадив літургічними богослужбами, виконуючи все те з великим відданням і набожністю.

За порадою Отців Єзуїтів, які мали колегію у Вільнюсі, дав рішальний

крок у своєму покликанні. Року 1604 вступив до монастиря Пресвятої Трійці, щоб там посвятити своє життя Богові в монашому стані. В монастирі Іван одержує чернече ім'я Йосафат і проживає три роки на новіціяті яким провадив практично сам для себе, приготівляючи себе до місії яку мав прийняти. На самоті, віддається всеціло молитві, читанню книжок, головню про життя Святих Отців Церкви й також поглиблювався в студіях Літургії і богословського знання.

Року 1607 Йосафатові прийшла важлива поміч: вступив до монастиря Пресвятої Трійці Йосиф Велямин Рутський й від того часу обидва почали класти фундаменти Василіянського Чину. У співпраці почали реформу, фізичну й духовну в монастирі Пресвятої Трійці, який був у цілковитому занепаді, поширюючи свої старання заразом і на інші сусідні монастирі. Року 1617 вони скликали Загальну Асамблею ченців з п'ятьох монастирів і створили спільноту під іменем "Конгрегація Пресвятої Трійці". Це був початок життя Чину Святого Василя Великого (це ім'я було прийняте дещо пізніше).

Як Святий Василій, так і Йосафат, василіянський чернець, став покликаний служити Церкві. При кінці 1617 року, Йосафат став єпископом Полоцька (Білорусь). Як єпископ розгорув ревну пасторальну працю, головню віддався праці для свого ідеалу – Одність Христової Церкви. Помер мучеником у місті Ветєбськ, яке належало до архієпископії, дня 12 листопада 1623 року, убитий противниками його ревної праці у справі одности Христової Церкви. Помер від удару сокирою в голову й від пострілів з рушниці. Його тіло затопили в ріці Двина, яка перетинає місто й віднайшли його щойно п'ять днів опісля. Через переслідування його тіло було заховане й пізніше перенесене до Відня, Австрія, де довгими роками було виставлене на почитання в одній віденській церкві. Року 1949 перенесено до Риму, де дістало рідкісний привілей бути покладеним в Базиліці Святого Петра, неначе б Йосафат особисто бажав прийти й заявити свій послух для Святого Петра згідно з ідеалом свого життя і жертв у справі одности Церкви. Дня 29 червня 1867 р. Папа Пій XII проголосив Йосафата Святим Священномучеником (єпископом мучеником) Церкви.

Святий Священномученик Йосафат є справжньою душею Василіянського Чину; його вклад до цієї спільноти був головню духовний: була це людина глибокої віри, ревної побожности, духа жертви й покути, відданий молитві і літургії.

ЙОСИФ ВЕЛЯМИН РУТСЬКИЙ

Йосиф Велямин Рутський походив з родини калвіністів. Студіюючи на

Jubileu Basiliano

Заході, на вернувся до Католицької Віри, здобуваючи, завдяки свого знання і здібностей, велику пошану навіть в Папи. Якраз Папа Климент VII поручив йому велику місію на його рідній землі: підкріпити Берестейську Унію і відновити східну слов'янську Католицьку Церкву. Рутський став великим другом й співпрацівником Йосафата, так в праці над єдністю Церкви як у віднові монашого життя.

Рутський вступив до того самого монастиря Пресвятої Трійці 1607 року, де, разом з Йосафатом, здійснили глибоку реформу монашого життя в тім монастирі. Рутський вклав Правила для ченців, постарався піднести їхній культурний рівень і зорганізував всю внутрішню структуру монастиря. Почавши звідси, реформа поширилася на інші монастирі, які злучилися, щоб створити Василянський Чин.

Пізніше, Рутський також став єпископом і митрополитом Київським на місце великого Іпатія Потія, вкладаючи багато рішальних заслуг до віднови української Церкви, шкіл, семінарій, формативних центрів для клеру, крім того, що розвинув також глибокий діалог з православними, маючи на меті єдність Церкви. В тім діялозі – без вислідів – з православними, Рутський вже в тих часах студював справу створення українського патріархату (в тому часі званого “руського” патріархату) й синодальну структуру в Церкві. Одначе не дійшлося до порозуміння в тій справі й ідея не пішла вперед.

Щодо ченців василіян, митрополит Рутський мав один ідеал; щоб не були вони замкненими ченцями, але щоб віддавалися пасторальній праці в Церкві, як працівники на Христовій ниві.

О. Сотер Шідляр, ЧСВВ

† Брат Олександр Михайло Рубель, ЧСВВ

† Упокоївся в Господі Преподобний брат Олександр Михайло Рубель, ЧСВВ, з Провінції Св. Йосифа у Бразилії

2017-02-23 14:55:35 Новини

У середу 22 лютого 2017 року упокоївся в Господі в лікарні Пресвятої Богородиці Благодатної (Nossa Senhora das Graças), що неподалік від осідку Провінційної управи та монастиря святого Василя Великого в м. Куритибі у Бразилії, на 71-му році життя, 48-му чернечого покликання брат Олександр Михайло Рубель (Alexandre Miguel Rubel), ЧСВВ, з Провінції Святого Йосифа у Бразилії.

Брат Олександр (звичайно його звали брат Олекса), народився 28 березня 1946 року в Кампу Мовром (Campo Mourão), а точніше в місцевості Журанда поблизу нього, штат Парана, Бразилія. Прийняв хрещення 11 травня 1946 року і отримав ім'я Мігель (Михайло). Його батьки Василь Рубель і Амелія Стацюк Рубель мали своє господарство, в сім'ї були й інші діти, тож Михайло з ранніх літ навчився любові до праці та відповідальності, а також навиків ведення господарства.

У дитинстві Михайло здобув тільки початкову освіту: з 1955 по 1958 рік навчався у школі в Аттерадо Алто, Кампу Мовром, Парана. Гімназійну освіту доповнив уже після вступу до монастиря, у 1974—1978 роках, навчаючись в Іваї, де перебував у монастирі. Будучи сином добрих батьків, які жили за християнськими принципами, Михайло відчув покликання до чернечого стану і вирішив вступити до василіянського монастиря. Він був прийнятий до Василіянського Чину 1 липня 1969 року, коли магістром новиків у новіціяті в Іваї був о. Атанасій Купіцький, ЧСВВ. При облечинах у чернечий одяг, якими починається новіціят у Чині, 25 березня 1970 року він вибрав для себе

Посмертні Згадки

ім'я Олександр або Олекса, як всі його називали. Після закінчення новіціату він склав свої перші обіти 24 липня 1971 року. Працюючи і навчаючись, утверджувався у своєму рішенні вести чернече життя і 9 лютого 1977 року склав в Іваї довічну професію у Василіянському Чині Святого Йосафата.

Цілий його подальший життєвий шлях, сповнений молитви, служіння Богові й людям, пов'язаний з василіянським монастирем в Іваї, при якому діє новіціят. Ще відтоді, як був новиком у 1970 році, і в пізніші роки виконував служіння захристіянина — паламаря парафіяльної церкви Пресвятого Серця Ісуса. Крім того, виконував різноманітну працю, як-от: бджоляра, винороба, кравця, столяра тощо. Брата Олексу знали як прекрасну людину, людину молитви і смирення. Щиро відданий своїм обов'язкам, він мав характер, завдяки якому легко нав'язував дружбу з тими, хто його знав. Доручені справи сам, а в багатьох випадках — при допомозі новиків і кандидатів, виконував до кінця, буди добрим прикладом для співбратів по Чину.

Багато поколінь вступників до Чину, а тепер вже священників і братів, які трудяться в різних частинах світу, запам'ятали його як того, хто був протягом десятиліть незмінно членом василіянської спільноти в Іваї, де вони проходили свій новіціят, і як співбрата, якого турботливу та діяльну присутність усі відчували. Тим більше прикрою є ця втрата, яку болісно відчували ті, що його добре знають.

Прикладом для молодших співбратів по Чину були не тільки його життя і праця, але тим більше той урок, який він дав, протистоячи хворобі до останніх днів з мужністю та душевним спокоєм. Хоч лікарі рекомендували йому не працювати, він все-таки продовжував тихцем виконувати посильну роботу, до якої звик за майже п'ятдесят років чернечого життя.

Нехай милосердний Господь Ісус Христос прийме жертву і служіння його життя, відданого в дарі Богові та людям, і дарує йому життя вічне.

Вічна йому пам'ять!

Посмертні Згадки

† **Olga Afinovetch Suchodolak**

*12/11/1926 + 23/12/2016

Nasceu na Ucrânia, veio para o Brasil com menos de 2 anos de idade, no ano de 1928, com os pais e três irmãs.

Sua família foi morar na linha Barra Grande, município de Prudentópolis. Ainda criança, ficou interna no Colégio Imaculada Virgem Maria, onde permaneceu até completar o curso complementar. Formada professora do ensino infantil, ainda muito jovem foi lecionar na localidade de Candói (então pertencente ao município de Guarapuava). Mais tarde, foi nomeada professora estadual para a escola de Linha Ivaí (Prudentópolis) para onde mudou-se aproximadamente em 1947.

Ali casou com Estefano Suchodolak e viveu até 1962, quando, já com 6 filhos, mudou-se para a cidade de Prudentópolis, onde continuou trabalhando como professora e ingressou no curso de normalista na Escola Normal Colegial Cel. José Durski. Aposentou-se em 1970.

Em Prudentópolis teve mais dois filhos e em 1972 mudou-se para Cascavel, em busca de novas oportunidades para a família.

Finalmente em 1975 mudou-se para Curitiba, onde viveu durante 41 anos, até seus últimos dias.

Por onde passou fez inúmeras amizades, era querida e admirada por todos que a conheceram.

Sua vida toda foi um exemplo de fé, religiosidade, dedicação para a família e trabalho incansável. Serviu sempre e viveu lúcida, independente e saudável até os 90 anos de idade, aniversário que comemorou com toda a família reunida, e faleceu subitamente alguns dias depois, às vésperas das festas de Natal. Deixou infinitas saudades, mas teve a morte que sempre pediu a Deus: tranquila, sem grandes traumas ou sofrimentos e “sem dar trabalho a ninguém”. Para ela tudo era dom, tudo era graça!

Era viúva há 26 anos e teve 8 filhos: Dária, Neon (falecido em dezembro de 2010), Maria Zélia, Jorge, Geraldo, Sérgio, Mateus Orlando e Beatriz, além de 13 netos e 6 bisnetos.

Que Deus lhe dê a recompensa eterna por uma vida incansável e exclusivamente voltada para o bem.

*Uma Páscoa cheia de luz
Páscoa é renascimento, é passagem,
É mudança e transformação,
É ser de novo um mesmo ser
Que recomeça pela própria libertação.
Fica para trás uma vida cheia de poeira
E começa agora um novo caminhar
Cheio de luz, de fortalecimento,
Esperanças renovadas.
Um arco-íris rasga o céu e parece
Balbuciar que Jesus ressurgiu para nos
Provar que o amor incondicional existe,
Assim como a vida eterna.*

Feliz Páscoa!

São os votos dos diretores e funcionários da Gráfica Prudentópolis.
